

गौतमीयं
॥ न्यायदर्शनम् ॥
॥ वात्स्यायनभाष्यसहितम् ॥

प्रकाशक
दर्शन योग धर्मार्थ ट्रस्ट
आर्यवन, रोजड, सागपुर, सबरकांठा, गुजरात

॥ ओ३म् ॥

॥ न्यायदर्शनम् ॥

॥ वात्स्यायनभाष्यसहितम् ॥

अथ प्रथमाध्याये प्रथमाह्निकम्

प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यार्दर्थवत्प्रमाणम् ।

प्रमाणमन्तरेण नार्थप्रतिपत्तिः, नार्थप्रतिपत्तिमन्तरेण प्रवृत्तिसामर्थ्यम् । प्रमाणेन खल्वयं ज्ञाताऽर्थमुपलभ्य तमर्थमभीप्सति जिहासति वा ।

तस्येप्साजिहासाप्रयुक्तस्य समीहाप्रवृत्तिरित्युच्यते ।

सामर्थ्यं पुनरस्याः फलेनाऽभिसम्बन्धः । समीहमानस्तमर्थमभीप्सन् जिहासन् वा तमर्थमाजोति जहाति वा ।

अर्थस्तु सुखं सुखहेतुश्च, दुःखं दुःखहेतुश्च । सोऽयं प्रमाणार्थोऽपरिसङ्घेयेयः, प्राणभृद्देदस्यापरिसङ्घेयत्वात् । अर्थवति च प्रमाणे प्रमाता प्रमेयं प्रमितिरित्यर्थवन्ति भवन्ति ।

कस्मात् ? अन्यतमापायेऽर्थस्यानुपपत्तेः । तत्र यस्येप्साजिहासाप्रयुक्तस्य प्रवृत्तिः स प्रमाता, स येनाऽर्थं प्रमिणोति तत्प्रमाणं, योऽर्थः प्रमीयते तत् प्रमेयं, यत् अर्थविज्ञानं सा प्रमितिः, चतसृषु चैवंविधास्वर्थतत्त्वं परिसमाप्यते ।

किं पुनस्तत्त्वम् । **सतश्च सङ्घावोऽसतश्चाऽसङ्घावः ।** सत्सदिति गृह्यमाणं यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं भवति । असच्चाऽसदिति गृह्यमाणं यथाभूतमविपरीतं तत्त्वं भवति ।

कथमुत्तरस्य प्रमाणेनोपलब्धिरिति ? । सत्युपलभ्यमाने तदनुपलब्धेः प्रदीपवत् । यथा दशकिन दीपेन दृश्ये गृह्यमाणे तदिव यन्न गृह्यते, तत्रास्ति, यद्यभिविष्यदिदमिव व्यज्ञास्यत, विज्ञानाभावान्नास्तीति, एवं प्रमाणेन सति गृह्यमाणे तदिव यन्न गृह्यते, तत्रास्ति, यद्यभिविष्यदिदमिव व्यज्ञास्यत, विज्ञानाभावान्नास्तीति, तदेवं सतः प्रकाशकं प्रमाणमसदपि प्रकाशयतीति ।

सच्च खलु षोडशाधा व्यूढमुपदेक्ष्यते । तासां खल्वासां सद्विधानाम् -

प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डा-हेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ॥१ ॥

सूत्रार्थ - (१) प्रमाण, (२) प्रमेय, (३) संशय, (४) प्रयोजन, (५) दृष्टान्त, (६) सिद्धान्त, (७) अवयव, (८) तर्क, (९) निर्णय, (१०) वाद (११) जल्प, (१२) वितण्डा, (१३) हेत्वाभास, (१४) छल, (१५) जाति, (१६) निग्रहस्थान; इन १६ पदार्थों के तत्त्वज्ञान से मोक्ष की प्राप्ति होती है ॥ १ ॥

निर्देशे यथावचनं विग्रहः । चार्थे द्वन्द्वसमासः । प्रमाणादीनां तत्त्वमिति शैषिकी षष्ठी । तत्त्वस्य ज्ञानं निःश्रेयसस्याऽधिगम इति कर्मणि षष्ठ्यौ । त एतावन्तो विद्यमानार्थः, येषामविपरीतज्ञानार्थमिहोपदेशः । सोऽयमनवयवेन तन्त्रार्थं उद्विष्टो वेदितव्यः । आत्मादेः खलु प्रमेयस्य तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः । तच्चैतदुत्तरसूत्रेणाऽनूद्यत इति ।

हेयं तस्य निर्वर्तकं, हानमात्यन्तिकं, तस्योपायोऽधिगन्तव्य इत्येतानि चत्वार्यर्थपदानि सम्यग्बुद्ध्वा निःश्रेयसमधिगच्छति ।

तत्र संशयादीनां पृथग्वचनमनर्थकम् - संशयादयो यथासम्भवं प्रमाणेषु प्रमेयेषु चान्तर्भवन्तो न व्यतिरिच्यन्त इति ? सत्यमेतत् । इमास्तु चतस्रो विद्याः पृथक् प्रस्थानाः प्राणभृतामनुग्रहायोपदिश्यन्ते । यासां चतुर्थीयमान्वीक्षिकी न्यायविद्या । तस्याः पृथक्प्रस्थानाः संशयादयः पदार्थाः । तेषां पृथग्वचनमन्तरेणाऽध्यात्मविद्यामात्रमियं स्यात्,

न्यायदर्शनम्

प्रथमाध्याये प्रथमाह्निकम्

यथोपनिषदः । तस्मात् संशयादिभिः पदार्थैः पृथक् प्रस्थाप्यते । तत्र नानुपलब्धे न निर्णीतेऽर्थे न्यायः प्रवर्तते, किं तहि संशयितेऽर्थे । यथोक्तं - 'विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं, निर्णयः' (अ० १ आ० १ सू० ४१) इति । विमर्शः-संशयः । **पक्ष-प्रतिपक्षौ-न्यायप्रवृत्तिः** । **अर्थावधारणं**-निर्णयस्तत्त्वज्ञानमिति । स चायं किंस्विदिति वस्तुविमर्शमात्रमनवधारणं ज्ञानं संशयः प्रमेयेऽन्तर्भवनेवमर्थं पृथगुच्यते ।

अथ प्रयोजनम् - येन प्रयुक्तः प्रवर्तते, तत् प्रयोजनम् । यमर्थमभीप्सन् जिहासन् वा कर्मारभते । तेनाऽनेन सर्वे प्राणिनः सर्वाणि कर्माणि सर्वश्च विद्या व्यासाः, तदाश्रयश्च न्यायः प्रवर्तते । **कः पुनरर्यं न्यायः ?** । **प्रमाणौरथर्परीक्षणं न्यायः** । प्रत्यक्षागमाश्रितमनुमानं साऽन्वीक्षा । प्रत्यक्षागमाभ्यामीक्षितस्याऽन्वीक्षणमन्वीक्षा, तया प्रवर्तते इत्यान्वीक्षिकी-न्यायविद्या-न्यायाशस्त्रम् । यत् पुनरनुमानं प्रत्यक्षागमविरुद्धं न्यायाभासः स इति ।

तत्र वादजल्पौ सप्रयोजनौ । वितण्डा तु परीक्ष्यते । वितण्डया प्रवर्तमानो वैतण्डिकः । स प्रयोजनमनुयुक्तो यदि प्रतिपद्यते ? सोऽस्य पक्षः सोऽस्य सिद्धान्त इति वैतण्डिकत्वं जहाति । अथ न प्रतिपद्यते ? नायं लौकिको न परीक्षक इत्यापद्यते । अथापि परपक्षप्रतिषेधज्ञापनं प्रयोजनं ब्रवीति ? एतदपि तावगेव-यो ज्ञापयति यो जानाति येन ज्ञाप्यते यच्च ज्ञाप्यते एतच्च प्रतिपद्यते यदि ? तदा वैतण्डिकत्वं जहाति । अथ न प्रतिपद्यते ? परपक्षप्रतिषेधज्ञापनं प्रयोजनमित्येतदस्य वाक्यमनर्थकं भवति । वाक्यसमूहश्च स्थापनाहीनो वितण्डा, तस्य यद्यभिधेयं प्रतिपद्यते ? सोऽस्य पक्षः स्थापनीयो भवति । अथ न प्रतिपद्यते ? प्रलापमात्रमनर्थकं भवति, वितण्डात्वं निवर्तते इति ।

अथ वृष्टान्तः प्रत्यज्ञविषयोऽर्थः - यत्र लौकिकपरीक्षकाणां दर्शनं न व्याहन्यते । स च प्रमेयम् । तस्य पृथग्वचनं च - **तदाश्रयावनुमानागमौ** - तस्मिन् सति स्यातामनुमानागमावसति च न स्याताम् । तदाश्रया च न्यायप्रवृत्तिः । वृष्टान्तविरोधेन च परपक्षप्रतिषेधो वचनीयो भवति वृष्टान्तसमाधिना च स्वपक्षः साधनीयो भवति । नास्तिकश्च वृष्टान्तमभ्युपगच्छन्नास्तिकत्वं जहाति । अनभ्युपगच्छन् किंसाधनः परमुपालभेतेति । निरुक्तेन च वृष्टान्तेन शक्यमधिधातुं - 'साध्यसाध्यात् तद्वर्मभावी वृष्टान्त उदाहरणाम्' (अ० १ आ० १ सू० ३६) । **तद्विपर्ययाद्वाविपरीतम्** (अ० १ आ० सू० ३७) इति ।

अस्त्ययमित्यनुज्ञायमानोऽर्थः सिद्धान्तः । स च प्रमेयम् । तस्य पृथग्वचनम्-सत्सु सिद्धान्तभेदेषु वादजल्पवितण्डाः प्रवर्तन्ते, नातोऽन्यथेति ।

साधनीयार्थस्य यावति शब्दसमूहे सिद्धिः परिसमाप्यते, तस्य पञ्चावयवाः प्रतिज्ञादयः समूहमपेक्ष्याऽवयवा उच्यन्ते । तेषु प्रमाणसमवायः-आगमः प्रतिज्ञा । हेतुरनुमानम् । उदाहरणं प्रत्यक्षम् । उपनयनमुपमानम् । सर्वेषामेकार्थसमवाये सामर्थ्यप्रदर्शनं निगमनमिति । सोऽयं परमो न्याय इति । एतेन वादजल्पवितण्डाः प्रवर्तन्ते नातोऽन्यथेति । तदाश्रया च तत्त्वव्यवस्था । ते चैतेऽवयवाः शब्दविशेषाः सन्तः प्रमेयेऽन्तर्भूता एवमर्थं पृथगुच्यन्त इति ।

तर्को न प्रमाणासङ्घृहीतो, न प्रमाणान्तरं, प्रमाणानामनुग्राहकस्तत्त्वज्ञानाय कल्पते । तस्योदाहरणम्-किमिदं जन्म कृतकेन हेतुना निर्वर्त्यते, आहोस्विदकृतकेन ? अथाकस्मिकमिति । एवमविज्ञातेऽर्थे कारणोपपत्त्या ऊहः प्रवर्तते यदि कृतकेन हेतुना निर्वर्त्यते ? हेतुच्छेदादुपपत्रोऽयं जन्मोच्छेदः । अथाऽकृतकेन हेतुना ? ततो हेतुच्छेदस्याऽशक्यत्वादनुपपत्रो जन्मोच्छेदः । अथाऽकस्मिकम् ? अतोऽकस्मान्निर्वर्त्यमानं न पुनर्निवर्त्यतीति निवृत्तिकारणं नोपपद्यते, तेन जन्मानुच्छेद इति । एतस्मिंस्तर्कविषये कर्मनिमित्तं जन्मेतिप्रमाणानि प्रवर्तमानानि तर्केणाऽनुगृह्यन्ते, तत्त्वज्ञानविषयस्य विभागात् तत्त्वज्ञानाय कल्पते तर्क इति । सोऽयमित्थभूतस्तर्कः प्रमाणसहितो वादे साधनायोपालभाय चाऽर्थस्य भवतीत्येवमर्थं पृथगुच्यते प्रमेयान्तर्भूतोऽपीति ।

निर्णयस्तत्त्वज्ञानं प्रमाणानां फलं । तदवसानो वादः । तस्य पालनार्थे जल्पवितण्डे । तावेतौ तर्कनिर्णयौ लोकयात्रां वहत इति । सोऽयं निर्णयः प्रमेयान्तर्भूत एवमर्थं पृथगुदृष्ट इति ।

वादः खलु नानाप्रवकृकः प्रत्यधिकरणसाधनोऽन्यतराधिकरणनिर्णयावसानो वाक्यसमूहः पृथगुदृष्ट उपलक्षणार्थम् । उपलक्षितेन व्यवहारस्तत्त्वज्ञानाय भवतीति । तद्विशेषौ जल्पवितण्डे तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थमित्युक्तम् (अ० ४ आ० २सू० ५०) ।

निग्रहस्थानेभ्यः पृथगुद्विष्टा हेत्वाभासा वादे चोदनीया भविष्यन्तीति । जल्पवितण्डयोस्तु निग्रहस्थानानीति । छलजातिनिग्रहस्थानानां पृथगुपदेश उपलक्षणार्थमिति । उपलक्षितानां स्ववाक्ये परिवर्जनं छलजातिनिग्रहस्थानानां परवाक्ये पर्यनुयोगः । जातेश्व परेण प्रयुज्यमानायाः सुलभः समाधिः, स्वयं च सुकरः प्रयोग इति ।

सेयमान्वीक्षिकी प्रमाणादिभिः पदार्थैर्विभज्यमाना—

“प्रदीपः सर्वविद्यानामुपायः सर्वकर्मणाम् ।

आश्रयः सर्वधर्माणां विद्योद्देशे प्रकीर्तिता ॥”

तदिदं तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमश्च यथाविद्यं वेदितव्यम् । इह तत्त्वध्यात्मविद्यायामात्मादितत्त्वज्ञानं तत्त्वज्ञानम् । निःश्रेयसाधिगमोऽपवर्गप्रसिरिति ॥१॥

तत् खलुनिःश्रेयसं किं तत्त्वज्ञानानन्तरमेव भवति ? नेत्युच्यते, किं तर्हि? तत्त्वज्ञानात्—

दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुक्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गः ॥२ ॥

सूत्रार्थ - दुःख, जन्म, प्रवृत्ति, दोष और मिथ्याज्ञान में से आगे-आगे पदार्थों के द्वारा उन के पूर्व-पूर्व पदार्थों की निवृत्ति होने से अपवर्ग अर्थात् मोक्ष होता है । (मिथ्याज्ञान »दोष »प्रवृत्ति »जन्म »दुःख »मोक्ष)

तत्रात्माद्यपवर्गपर्यन्तप्रमेये मिथ्याज्ञानमनेकप्रकारकं वर्तते । आत्मनि तावलास्तीति, अनात्मनि-आत्मेति, दुःखे-सुखमिति, अनित्ये-नित्यमिति, अत्राणे-त्राणमिति सभये-निर्भयमिति, जुगुप्सिते-अभिमतमिति, हातव्ये-अप्रतिहातव्यमिति, प्रवृत्तौ-नाऽस्ति कर्म, नाऽस्ति कर्मफलमिति, दोषेषु-नायं दोषनिमित्तः संसार इति, प्रेत्यभावे-नास्ति जन्तुर्जीवो वा-सत्त्व आत्मा वा, यः प्रेयात्, प्रेत्य च भवेदिति, अनिमित्तं जन्म, अनिमित्तो जन्मोपरम इत्यादिमान् प्रेत्यभावः, अनन्तश्वेति, नैमित्तिकः सञ्चकर्मनिमित्तः प्रेत्यभाव इति, अपवर्गे-भीष्मः खल्वयं सर्वकार्योपरमः-सर्वविप्रयोगेऽपवर्गे बहु भद्रकं लुप्यत इति कथं बुद्धिमान्सर्वसुखोच्छेदमचैतन्यममुमपवर्गं रोचयेदिति ।

एतस्मान्मिथ्याज्ञानादनुकूलेषु रागः प्रतिकूलेषु द्वेषः ।

रागद्वेषाधिकाराच्चाऽसत्येष्वामायालोभादयो दोषा भवन्ति । दोषैः प्रयुक्तः शरीरेण प्रवर्त्तमानो हिंसास्तेयप्रतिषिद्धमैथुनान्याचरति, वाचाऽनुतपरुषसूचनाऽसम्बद्धानि, मनसा परद्रोहं परद्रव्याभीम्सां नास्तिक्यं चेति । सेयं पापात्मिका प्रवृत्तिरधर्माय ।

अथ शुभा - शरीरेण दानं परित्राणं परिचरणं च, वाचा सत्यं हितं प्रियं स्वाध्यायं चेति, मनसा दयामस्पृहां श्रद्धां चेति । सेयं धर्माय ।

अत्र प्रवृत्तिसाधनौ धर्माधर्मौ प्रवृत्तिशब्देनोक्तौ । यथाऽन्नसाधनाः प्राणाः ‘अन्नं वै प्राणिनः प्राण’ इति ।

सेयं प्रवृत्तिः कुत्सितस्याऽभिपूजितस्य च जन्मनः कारणम् । जन्म पुनःशरीरेन्द्रियबुद्धीनां निकायविशिष्टः प्रादुर्भावः । तस्मिन् सति दुःखम् । तत्पुनः प्रतिकूलवेदनीयं-बाधना-पीडा-ताप इति । त इमे मिथ्याज्ञानादयो दुःखान्ताधर्मा अविच्छेदेनैव प्रवर्त्तमानाः संसार इति ।

यदा तु तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानमपैति, तदा मिथ्याज्ञानापाये दोषा अपयन्ति, दोषापाये प्रवृत्तिरपैति, प्रवृत्यपाये जन्माऽपैति, जन्मापाये दुःखमपैति, दुःखापाये च आत्यन्तिकोऽपवर्गो निःश्रेयसमिति ।

तत्त्वज्ञानं तु खलु मिथ्याज्ञानविपर्ययेणा व्याख्यातम् । आत्मनि-तावदस्तीति, अनात्मनि-अनात्मेति, एवं दुःखे, अनित्ये, अत्राणे, सभये, जुगुप्सिते, हातव्ये च यथाविषयं वेदितव्यम्, प्रवृत्तौ-अस्ति कर्म, अस्ति कर्मफलमिति, दोषेषुदोषनिमित्तोऽयं संसार इति, प्रेत्यभावे खलु-अस्ति जन्तुर्जीवः सत्त्वः आत्मा वा, यः प्रेत्य भवेदिति, निमित्तवज्जन्म, निमित्तवान् जन्मोपरम इत्यनादिः प्रेत्यभावोऽपवर्गान्त इति, नैमित्तिकः सन् प्रेत्यभावः प्रवृत्तिनिमित्त इति, सात्मकः सन् देहेन्द्रियबुद्धिवेदनासन्तानोच्छेदप्रतिसन्धानाभ्यां प्रवर्तते इति, अपवर्गे-शान्तः खल्वयं सर्वविप्रयोगः सर्वोपरमोऽपवर्गः, बहु च कृच्छ्रं घोरं पापकं लुप्यत इति कथं बुद्धिमान् सर्वदुःखोच्छेदं सर्वदुःखासंविदमपवर्गं न

रोचयेदिति, तद्यथा मधुविषसमृक्तान्नमनादेयमिति, एवं सुखं दुःखानुषक्तमनोदेयमिति॥२॥

(इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां विषयप्रयोजनसम्बन्धप्रकरणम्।)

त्रिविधा चाऽस्य शास्त्रस्य प्रवृत्तिः, झङ्गउद्देशगे लक्षणं परीक्षा चेति। तत्र नामधेयेन पदार्थमात्रस्याऽभिधानमुद्देशः। तत्रोदिष्टस्य तत्त्वव्यच्छेदको धर्मो लक्षणम्। लक्षितस्य यथालक्षणमुपपद्यते न वेति प्रमाणैरवधारणं परीक्षा। तत्रोदिष्टस्य प्रविभक्तस्य लक्षणमुच्यते, तथा-प्रमाणानां प्रमेयस्य च। उदिष्टस्य लक्षितस्य च विभागवचनं, यथा-छलस्य 'वचनविधातोऽर्थविकल्पोपत्त्याच्छलम्', तत्रिविधम् – (अ० १ आ० २ सू० ५१-५२) इति। अथोदिष्टस्य विभागवचनम्-

प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दः प्रमाणानि ॥३॥

अक्षस्याऽक्षस्य प्रतिविषयं वृत्तिः प्रत्यक्षम्। वृत्तिस्तु-सन्निकर्षो ज्ञानं वा। यदा साकिर्षस्तदा ज्ञानं प्रमितिः, यदा ज्ञानं, तदा हानोपादानोपेक्षाबुद्धयः फलम्।

अनुमानं- मितेन लिङ्गेनाऽर्थस्य पश्चान्मानमनुमानम्।

उपमानं- सारूप्यज्ञानं यथा गौरेवं गवय इति। सारूप्यं तु सामान्ययोगः।

शब्दः- शब्द्यतेऽनेनार्थं इत्यभिधीयते ज्ञाप्यते।

उपलब्धिसाधनानि प्रमाणानीति समाख्यानिर्वचनसामर्थ्याद् बोद्धव्यम्। प्रमीयतेऽनेनेति करणार्थाभिधानो हि प्रमाणशब्दः तद्विशेषसमाख्याया अपि तथैव व्याख्यानम्।

किं पुनः प्रमाणानि प्रमेयमभिसंप्लवन्ते ? अथ प्रमेयं व्यवतिष्ठन्त इति ? उभयथा दर्शनम् - 'अस्त्यात्मा' इत्यासोपदेशात्प्रतीयते, तत्राऽनुमानम्-इच्छाद्वंषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गम् (अ० १ आ० १ सू० १०) 'इति, प्रत्यक्षं-युज्ञानस्य योगसमाधिजमात्ममनसोः संयोगविशेषादात्मा प्रत्यक्ष इति। अग्निरासोपदेशात्प्रतीयते 'अत्राऽग्निः' इति, प्रत्यासीदता धूमदर्शनेनानुमीयते, प्रत्यासनेन च प्रत्यक्षत उपलभ्यते। व्यवस्था पुनः- 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः' इति। लौकिकस्य स्वर्गे न लिङ्गदर्शनं, न प्रत्यक्षम्। स्तनयित्रुशब्दे श्रूयमाणे शब्दहेतोरनुमानम्। तत्र न प्रत्यक्षं, नागमः। पाणौ प्रत्यक्षत उपलभ्यमाने नानुमानं, नागम इति। सा चेयं प्रमितिः प्रत्यक्षपर।। जिज्ञासितमर्थमासोपदेशात्प्रतिपद्यमानो लिङ्गदर्शनेनापि बुभुत्सते, लिङ्गदर्शनानुमितं च प्रत्यक्षतो दिवक्षते, प्रत्यक्षत उपलब्धेऽर्थे जिज्ञासा निवर्तते। पूर्वोक्तमुदाहरणम्ङ्गऽग्निः' इति। प्रमातुः प्रमातव्येऽर्थे प्रमाणानां सम्भवोऽभिसम्प्लवः, असम्भवो व्यवस्थेति॥३॥

इति त्रिसूत्रीभाष्यम्।

अथ विभक्तानां लक्षणमिति-

इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षम् ॥४॥

सूत्रार्थ - नेत्रादि इन्द्रिय तथा रूपादि विषयों के सन्निकर्ष होने से उत्पन्न हुए ज्ञान को प्रत्यक्ष कहते हैं, यह प्रत्यक्ष ज्ञान अशाब्दिक अभ्रान्त तथा निश्चयात्मक होना चाहिए।

इन्द्रियस्यार्थेन सन्निकर्षदुत्पद्यते यज्ञानं, तत् प्रत्यक्षम्।

न तर्हीदानीमिदं भवति, आत्मा मनसा संयुज्यते, मन इन्द्रियेण इन्द्रियमर्थेनेति ? नेदं कारणावधारणम् - एतावत्प्रत्यक्षे कारणमिति, किं तु विशिष्टकारणवचनमिति, यत्प्रत्यक्षज्ञानस्य विशिष्टकारणं, तदुच्यते, यतु समानमनुमानादिज्ञानस्य, न तन्निवर्तत इति।

पनसस्तर्हीन्द्रियेण संयोगो वक्तव्यः ? भिद्यमानस्य प्रत्यक्षज्ञानस्य नायं भिद्यत इति समानत्वान्वोक्त इति।

यावदर्थं वै नामधेयशब्दास्तैर्थसम्प्रत्ययः, अर्थसम्प्रत्ययाच्च व्यवहारः।

तत्रेदमिन्द्रियार्थसन्निकर्षदुत्पन्नमर्थज्ञानं 'रूपम्' इति वा, 'रसः' इत्येवं वा भवति, रूपरसशब्दाश्च विषयनामधेयम् तेन व्यपदिश्यते ज्ञानं-रूपमिति जानीते, रस इति जानीते नामधेयशब्देन व्यपदिश्यमानं सत् शाब्दं प्रसज्यते,

अत आह- **अव्यपदेश्यमिति ।** यदिदमनुपयुक्ते शब्दार्थसम्बन्धेऽर्थज्ञानं, न तत् नामधेयशब्देन व्यपदिश्यते, गृहीतेऽपि च शब्दार्थसम्बन्धेऽस्यार्थस्यायं शब्दो नामधोयमिति । यदा तु सोऽर्थो गृह्यते, तदा तत् पूर्वस्मादर्थज्ञानात् न विशिष्यते, तत् अर्थविज्ञानं ताहगेव भवति । तस्य त्वर्थज्ञानस्याऽन्यः समाख्याशब्दो नास्ति, येन प्रतीयमानं व्यवहाराय कल्पते । न चाऽप्रतीयमानेन व्यवहारः । तस्माज्ज्ञेयस्यार्थस्य संज्ञाशब्देनेतिकरणयुक्तेन निर्दिश्यते-रूपमिति ज्ञानं, रस इति ज्ञानमिति । तदेवमर्थज्ञानकाले स न समाख्याशब्दो व्याप्रियते व्यवहारकाले तु व्याप्रियते तस्मादशाब्दमर्थज्ञानमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमिति ।

ग्रीष्मे मरीचयो भौमेनोष्मणा संसृष्टाः स्पन्दमाना दूरस्थस्य चक्षुषा सन्निकृष्यन्ते, तत्रेन्द्रियार्थसन्निकर्षादुदकमिति ज्ञानमुत्पद्यते, तच्च प्रत्यक्षं प्रसञ्ज्यते इत्यत आह अव्यभिचारीति । यदतस्मिंस्तदिति तद्वयभिचारि, यत्तु तस्मिंस्तदिति तदव्यभिचारि प्रत्यक्षमिति ।

दूराच्चक्षुषा ह्ययमर्थं पश्यन्नावधारयति धूम इति वा रेणुरिति वा । तदेतदिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमनवधारणज्ञानं प्रत्यक्षं प्रसञ्ज्यते इत्यत आह- **व्यवसात्मकमिति ।** न चैतन्मन्तव्यम्-आत्ममनःसन्निकर्षजमेवाऽनवधारणज्ञानमिति । चक्षुषा ह्ययमर्थं पश्यन्नावधारयति, यथा चेन्द्रियेणोपलब्धमर्थं मनसोपलभते, एवमिन्द्रियेणाऽनवधारयन्मनसा नावधारयति । यच्चैतदिन्द्रियानवधारणपूर्वकं मनसाऽनवधारणं तद्विशेषापेक्षं विमर्शमात्रं संशयः न पूर्वमिति । सर्वत्र प्रत्यक्षविषये ज्ञातुरिन्द्रियेण व्यवसायः, पश्चान्मनसाऽनुव्यवसायामनुव्यवसायाभावादिति ।

आत्मादिषु सुखादिषु च प्रत्यक्षलक्षणां वक्तव्यम्, अनिन्द्रियार्थसन्निकर्षजं हि तदिति ? इन्द्रियस्य वै सतो मनस इन्द्रियेभ्यः पृथगुपदेशो धर्मभेदात्, भौतिकानीन्द्रियाणि नियतविषयाणि, सगुणानां चैषामिन्द्रियभाव इति, मनस्त्व भौतिकं सर्वविषयं च, नाऽस्य सगुणस्येन्द्रियभाव इति । सति चेन्द्रियार्थसन्निकर्षे सन्निधिमसन्निधिं चास्य युगपञ्जानानुत्पत्तिकारणं वक्ष्यामः (अ० १ आ० १ सू० १६) इति । मनसश्चेन्द्रियभावातत्र वाच्यं लक्षणान्तरमिति । तन्त्रान्तरसमाचाराच्चैतत्प्रत्येतव्यमिति । परमतमप्रतिषिद्धमनुमतमिति हि तन्त्रयुक्तिः॥४॥

व्याख्यातं प्रत्यक्षम्-

अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानं पूर्ववच्छेषवत्सामान्यतोदृष्टं च ॥५ ॥

सूत्रार्थ- प्रत्यक्ष पूर्वक अनुमान प्रमाण भी तीन प्रकार का होता है ।

पूर्ववत् = कारण से कार्य का अनुमान,

शेषवत् = कार्य से कारण का अनुमान ।

सामान्यतोदृष्ट = सामान्य रूप से हेतु को देखने से सामान्य नियम के आधार पर अनुमान होने वाला । (कोई वस्तु बनाने से बनती है, रोटी, कपड़ा, मकान, नियम = सृष्टि का अनुमान ।)

तत्पूर्वकमित्यनेन लिङ्गलिङ्गिनोः सम्बन्धदर्शनं लिङ्गदर्शनं चाऽभिसम्बध्यते । लिङ्गलिङ्गिनोः सम्बद्धयोर्दर्शनेन लिङ्गस्मृतिरभिसम्बध्यते । स्मृत्या लिङ्गदर्शनेन चाऽप्रत्यक्षोऽर्थोऽनुमीयते ।

पूर्ववदिति-यत्र कारणोन कार्यमनुमीयते, यथा मेघोन्नत्या भविष्यति वृष्टिरिति । **शेषवत्तत्**-यत्र कार्येण कारणमनुमीयते, पूर्वोदकविपरीतमुदकं नद्याः पूर्णत्वं शीघ्रत्वञ्च दृष्टवा स्रोतसोऽनुमीयते भूता वृष्टिरिति । **सामान्यतोदृष्टं**-व्रज्यापूर्वकमन्यत्र दृष्टस्याऽन्यत्र दर्शनमिति, तथा चाऽऽदित्यस्य, तस्मादस्त्यप्रत्यक्षाऽप्यादित्यस्य व्रज्येति ।

अथवा पूर्ववदिति यत्र यथापूर्वं प्रत्यक्षभूतयोरन्यतरदर्शनेनाऽन्यतरस्याऽप्रत्यक्षस्याऽनुमानं, यथा धूमेनाऽग्निरिति । शेषवत्त्राम परिशेषः, स च प्रसक्तप्रतिषेधेऽन्यत्राऽप्रसङ्गाच्छिष्यमाणे सम्प्रत्ययः, यथा सदनित्यमेवमादिना द्रव्यगुणकर्मणामविशेषेण सामान्यविशेषसमवायेभ्यो विभक्तस्य शब्दस्य तस्मिन् द्रव्यकर्मगुणसंशये, न द्रव्यम्, एकद्रव्यत्वात्, न कर्म, शब्दान्तरहेतुत्वात्, यस्तु शिष्टते सोऽयमिति शब्दस्य गुणत्वप्रतिपत्तिः । **सामान्यतोदृष्टं नाम-** यत्राऽप्रत्यक्षे, लिङ्गलिङ्गिनोः सम्बन्धे केनचिदर्थेन लिङ्गस्य सामान्यादप्रत्यक्षो लिङ्गी गम्यते, यथेच्छादिभिरात्मा, इच्छादयो गुणाः, गुणाश्च द्रव्यसंस्थानाः, तद्यदेषां स्थानं से आत्मेति ।

विभागवचनादेव त्रिविधमिति सिद्धे त्रिविधवचनं महतो महाविषयस्य न्यास्य लघीयसा सूत्रेणोपदेशात् परं

न्यायदर्शनम्

प्रथमाध्याये प्रथमाह्निकम्

वाक्यलाघवं मन्यमानस्याऽन्यस्मिन् वाक्यलाघवेऽनादरः, तथाचाऽयमस्येत्थमूतेन व्याक्यविकल्पेन प्रवृत्तः सिद्धान्ते छले शब्दादिषु च बहुलं समाचारः शास्त्र इति ।

सद्विषयं च प्रत्यक्षं सदसद्विषयं चानुमानम् । कस्मात् ? त्रैकाल्यग्रहणात्- त्रिकालयुक्ता अर्था अनुमानेन गृह्णन्ते भविष्यतीत्यनुमीयते भवतीति चाभूदिति च, असच्च खल्वतीतमनागतं चेति ॥५॥

अथोपमानम् -

प्रसिद्धसाध्म्यात्साध्यसाधनमुपमानम् ॥६ ॥

सूत्रार्थ - प्रसिद्ध वस्तु की समानता से साध्य वस्तु = जानने योग्य का ज्ञान कराने वाला साधन उपमान प्रमाण कहलाता है ।

प्रज्ञातेन सामान्यात्रज्ञापनीयस्य प्रज्ञापनमुपमानमिति । यथा गौरेवं गवय इति । किं पुनरत्रोपमानेन क्रियते ? यदा खल्वयं गवा समानधर्मं प्रतिपद्यते तदा प्रत्यक्षतस्तमर्थं प्रतिद्यते इति ? समाख्यासम्बन्धप्रतिपत्तिरुपनामार्थं इत्याह । यथा गौरेवं गवय इत्युपमाने प्रयुक्ते गवा समानधर्मर्थमिन्द्रियार्थसन्निकर्षादुपलभमानोऽस्य गवयशब्दः सञ्ज्ञेति सञ्ज्ञासञ्ज्ञासम्बन्धं प्रतिपद्यते इति । यथा मुद्रस्तथा मुद्रपर्णी, यथा माषस्तथा माषपर्णीत्युपमाने प्रयुक्ते उपमानात्सञ्ज्ञासञ्ज्ञासम्बन्धं प्रतिपद्यमानस्तामोषधीं भैषज्यायाऽहरति । एवमन्योऽप्युपमानस्य लोके विषयो बुभुत्सितव्य इति ॥६॥

अथ शब्द :-

आसोपदेशः शब्द : ॥७ ॥

सूत्रार्थ - आप्त पुरुष=सत्यवादी, परोपकारी का कथन शब्द प्रमाण कहलाता है ।

आसः खलु साक्षात्कृतधर्मा यथादृष्टस्याऽर्थस्य चिख्यापयिषया प्रयुक्त उपदेष्टा । साक्षात्करणमर्थस्याऽस्मिः, तया प्रवर्तते इत्यासः । ऋष्यार्यम्लेच्छानां समानं लक्षणम् । तथा च सर्वेषां व्यवहाराः प्रवर्तन्त इति । एवमेभिः प्रमाणैर्देवमनुष्यतिरशां व्यवहाराः प्रकल्पन्ते, नाऽतोऽन्यथेति ॥७॥

स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थत्वात् ॥८ ॥

सूत्रार्थ - वह शब्द प्रमाण दो प्रकार का होता है ।

१. दृष्टार्थ = इसी जीवन में प्रत्यक्ष होने वाला

२. अदृष्टार्थ = इस जन्म में प्रत्यक्ष न होने वाला

यस्येह दृश्यतेऽर्थः स दृष्टार्थः । यस्याऽमुत्र प्रतीयते सोऽदृष्टार्थः । एवमृषिलौकिकवाक्यनां विभाग इति । किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? स न मन्येत दृष्टार्थं एवाऽसोपदेशः प्रमाणम्, अर्थस्यावधारणादिति, अदृष्टार्थोऽपि प्रमाणमर्थस्याऽनुमानादिति ॥८॥

इति प्रमाणभाष्यम् ॥

इति षड्भिः सूत्रैः प्रमाणलक्षणप्रकरणम् ।

किं पुनरनेन प्रमाणेनाऽर्थजातं प्रमातव्यमिति ? तदुच्यते -

आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् ॥९ ॥

सूत्रार्थ - आत्मा, शरीर, इन्द्रिय, विषय, बुद्धि, मन, प्रवृत्ति, दोष, पुनर्जन्म, फल, दुःख, अपवर्ग नामक पदार्थ जानने योग्य है, जो प्रमेय कहलाते हैं ।

तत्राऽत्मा सर्वस्य द्रष्टा सर्वस्य भोक्ता सर्वज्ञः सर्वानुभावी । तस्य भोगायतनं शरीरम् । भोगसाधनानीन्द्रियाणि । भोक्ताव्या इन्द्रियार्थः । भोगो बुद्धिः । सर्वार्थोपलब्धौ नेन्द्रियाणि प्रभवन्तीति सर्वविषयमन्तःकरणं मनः । शरीरेन्द्रियार्थबुद्धिसुखवेदनानां निर्वृत्तिकारणं प्रवृत्तिः, दोषाश्रा नाऽस्येदं शरीरमपूर्वमनुत्तरं च, पूर्वशरीराणामादिर्णास्ति उत्तरेषामपवर्गोऽन्त इति प्रेत्यभावः । ससाधनसुखदुःखोपभोगः फलम् । दुःखमिति नेदमनुकूलवेदनीयस्य सुखस्यप्रतीतेः

प्रत्याख्यानम् । कि तर्हि ? जन्मन एवेदं ससुखसाधनस्य दुःखानुषङ्गत् दुःखेनाऽविप्रयोगाद्विविधबाधनायोगाद् दुःखमिति समाधिभावनमुपदिश्यते । समाहितो भावयति, भावयन्निर्विद्यते, निर्विण्णस्य वैराग्यं, विरक्तस्याऽपवर्ग इति । जन्ममरणप्रबन्धोच्छेदः सर्वदुःखप्रहाणमपवर्गइति । अस्त्यन्यदपि द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाः प्रमेयम्, तद्देदेन चाऽपरिसङ्घेयम् । अस्य तु तत्त्वज्ञानादपवर्गे मिथ्याज्ञानात्संसार इत्यत एतदुपदिष्टं विशेषेणेति॥९॥

तत्राऽत्मा तावत्प्रत्यक्षतो न गृह्णते । स किमासोपदेशमात्रादेव प्रतिपद्यत इति ? नेत्युच्यते । अनुमानाच्च प्रतिपत्तव्य इति । कथम ?

इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानन्यात्मनो लिङ्गम् ॥१०॥

सूत्रार्थ - इच्छा = सुख प्राप्त की इच्छा तथा दुःख छोड़ने की इच्छा,

द्वेष = दुःख और दुःख के साधनों से अलग रहना,

प्रयत्न = मन, वाणी से चेष्टा विशेष करना

सुख = भोजन वस्त्रादि से सुख की अनुभूति करना,

दुःख = प्रतिकूल भोजनादि से दुःख की अनुभूति करना,

ज्ञान = ज्ञान प्राप्त करना तथा अन्यों को ज्ञान देना

ये छः लक्षण जीव के हैं इनमें से एक भी लक्षण जहाँ ज्ञात हो वहाँ आत्मा है ।

यज्जातीयस्याऽर्थस्य सन्निकर्षात्सुखमात्मोपलब्धवान्, तज्जातीयमेवाऽर्थं पश्यन्नुपादातुमिच्छति, सेयमादातुमिच्छा, एकस्यानेकार्थदर्शिनो दर्शनप्रतिसन्धानाद् भवन्ति । नियतविषये हि बुद्धिभेदमात्रे न सम्भवति, देहान्तरवदिति । एवमेकस्याऽनेकार्थदर्शिनो दर्शनप्रतिसन्धानात् दुःखहेतौ द्वेषः । यज्जातीयोऽस्यार्थः सुखहेतुः प्रसिद्धस्तज्जातीयमर्थं पश्यन्नादातुं प्रयतते सोऽयं प्रयतः एकमनेकार्थदर्शिनं दर्शनप्रतिसन्धानात्मन्तेरण न स्यात् । नियतविषये हि बुद्धिभेदमात्रे न सम्भवति, देहान्तरवदिति । एतेन दुःखहेतौ प्रयतो व्याख्यातः । सुखदुःखस्मृत्या चाऽयं तत्साधनमाददानः सुखमुपलभते दुःखमुपलभते, सुखदुःखे वेदयते । पूर्वोक्त एव हेतुः । बुभुत्समानः खल्वयं विमृशति किं स्विदिति, विमृशांश्च जानीते इदमिति, तदिदं ज्ञानं बुभुत्साविमर्शाभ्यामभिन्नकर्तृकं गृह्यमाणमात्मलिङ्गम् । पूर्वोक्त एव हेतुरिति । तत्र देहान्तरवदिति विभज्यते । यथाऽनात्मवादिनो देहान्तरेषु नियतविषया बुद्धिभेदा न प्रतिसन्धीयन्ते तथैकदेहविषया अपि न प्रतिसन्धीयरन्, अविशेषात् । सोऽयमेकसत्त्वस्य समाचारः स्वयं वृष्टस्य स्मरणं, नाऽन्यवृष्टस्य, नाऽवृष्टस्येति । एवं खलु नानासत्त्वानां समाचारोऽन्यवृष्टमन्यो न स्मरतीति । तदेतदुभयमशक्यमनात्मवादिना व्यवस्थापयितुमित्येवमुपपन्नमस्त्यात्मेति॥

तस्य भोगाधिष्ठानम् -

चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरम् ॥११॥

सूत्रार्थ - जो हित की प्राप्ति तथा अहित का परिहार रूप चेष्टा चक्षुरादि इन्द्रिय तथा सुख-दुःख की अनुभूति का आधार है, उसे शरीर कहते हैं ।

कथं चेष्टाश्रयः ? ईप्सितं जिहासितं वाऽर्थमधिकृत्येष्वाजिहासाप्रयुक्तस्य तदुपायानुष्ठानलक्षणा समीहा चेष्टा, सा यत्र वर्तते तच्छरीरम् । **कथमिन्द्रियाश्रयः** ? यस्याऽनुग्रहेणानुगृहीतानि उपघाते चोपहतानि स्वविषयेषु साध्वसाधुषु वर्तन्ते स एषामाश्रयः तच्छरीरम् । **कथमर्थाश्रयः** ? यस्मिन्नायतने इन्द्रियार्थसन्निकर्षादुत्पन्नयोः सुखदुःखयोः प्रतिसंवेदनं प्रवर्तते स एषामाश्रयः तच्छरीरमिति॥११॥

भोगसाधनानि पुनः-

ब्राणरसनचक्षुस्त्वकश्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्यः ॥१२॥

सूत्रार्थ - ब्राण, रसना, चक्षु, त्वक् तथा श्रोत्र ये पाँच ज्ञानेन्द्रियाँ पाँच भूतों से सहायता लेती हैं अर्थात् सहयोग से काय करती हैं तथा इनके गोलक पञ्चभूतों से उत्पन्न होते हैं ।

जिन्नत्यनेन ब्राणं गन्धं गृह्णातीति । रसयत्यनेनेति रसनं रसं गृह्णातीति । चष्टेनेनेति चक्षु रूपं पश्यतीति ।

न्यायदर्शनम्

प्रथमाध्याये प्रथमाह्निकम्

त्वक्स्थानमिन्द्रियं त्वक् । तदुपचारः स्थानादिति । शृणोत्यनेनेति श्रोत्रं शब्दं गृह्णातीति । एवं समाख्यानिर्वचनसामर्थ्याद्वोध्यं स्वविषयग्रहणलक्षणानीन्द्रियाणीति । भूतेभ्य इति । नानाप्रकृतीनामेषां सतां विषयनियमः, नैकप्रकृतीनाम् । सति च विषयनियमे स्वविषयग्रहणलक्षणत्वं भवतीति ॥१२॥

कानि पुनरिन्द्रियकारणानि ?

पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाशमिति भूतानि ॥१३॥

सूत्रार्थ - पृथ्वी, जल, अग्नि, वायु तथा आकाश ये पाँच स्थूल भूत या महाभूत कहे जाते हैं।

सञ्जाशब्दैः पृथगुपदेशो विभक्तानां भूतानां सुवचं कार्यं भविष्यतीति ॥१३॥

इमे तु खलु -

गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः ॥१४॥

सूत्रार्थ - गन्ध, रस, रूप, स्पर्श, शब्द यथाक्रम पृथिवी आदि के गुण हैं तथा उन ग्राणादि इन्द्रियों के विषय हैं।

पृथिव्यादीनां यथाविनियोगं गुणा इन्द्रियाणां यथाक्रममर्था विषया इति ॥१४॥

अचेतनस्य करणस्य बुद्धेज्ञानं वृत्तिः, चेतनस्याकर्तुरुपलब्धिरिति युक्तिविरुद्धमर्थं प्रत्याचक्षाणक इवेदमाह -

बुद्धिरुपलब्धिज्ञानमित्यनर्थान्तरम् ॥१५॥

सूत्रार्थ - बुद्धि, उपलब्धि और ज्ञान ये तीनों पद समानार्थक हैं।

नाचेतनस्य करणस्य बुद्धेज्ञानं भवितुमर्हति, तद्वचेतनं स्यात्, एकश्चायं चेतनो देहेन्द्रियसङ्गातव्यतिरिक्त इति । प्रमेयलक्षणार्थस्य वाक्यस्यान्यार्थप्रकाशनमुपपत्तिसामार्थ्यादिति ॥१५॥

स्मृत्यनुमानागमसंशयप्रतिभास्वज्ञानोहाः सुखादिप्रत्यक्षमिच्छादयश्च मनसो लिङ्गानि । तेषु सत्स्वियमपि-

युगपज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम् ॥१६॥

सूत्रार्थ - एक साथ अनेक ज्ञानों की उत्पत्ति न करना यह मन का लक्षण है।

अनिन्द्रियनिमित्ताः स्मृत्यादयः करणान्तरनिमित्ता भवितुमर्हन्तीति ।

युगपच्च खलु ग्राणादीनां गन्धादीनां च सन्निकर्षेषु सत्सु युगपज्ञानानि नोत्पद्यन्ते तेनानुमीयते अस्ति तत्तदिन्द्रियसंयोगि सहकारि निमित्तान्तरमव्यापि, यस्यासन्निधेनोत्पद्यते ज्ञानं सन्निधेश्वोत्पद्यते इति । मनःसंयोगानपेक्षस्य हीन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य ज्ञानहेतुत्वे युगपदुत्पद्येरन् ज्ञानानीति ॥१६॥

क्रमप्राप्ता तु -

प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भः ॥१७॥

सूत्रार्थ - वाणी, मन और शरीर से किया जाने वाला व्यापार=क्रिया प्रवृत्ति कहलाता है।

मनोऽत्र बुद्धिरित्यभिप्रेतं, बुध्यतेऽनेनेति बुद्धिः सोऽयमारम्भः शरीरेण वाचा मनसा च पुण्यः पापश्च दशविधः । तदेतत्कृतभाष्यं द्वितीयसूत्र इति ॥१७॥

प्रवर्त्तनालक्षणा दोषाः ॥१८॥

सूत्रार्थ - जो आत्मा को सकाम कर्मों में प्रेरित करते हैं वे (राग-द्वेष) दोष कहलाते हैं।

प्रवर्तना-प्रवृत्तिहेतुत्वं, ज्ञातारं हि रागादयः प्रवर्त्यन्ति पुण्ये पापे वा । यत्र मिथ्याज्ञानं तत्र रागद्वेषाविति । प्रत्यात्मवेदनीया हीमे दोषाः कस्माल्लक्षणतो निर्दिश्यन्त इति ? कर्मलक्षणाः खलु रक्तद्विष्टमूढारको हि तत्कर्म कुरुते येन कर्मणा सुखं दुःखं वा लभते, तथा द्विष्टस्तथा मूढं इति । 'रागद्वेषमोहा' इत्युच्यमाने बहु नोक्तं भवतीति ॥१८॥

पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः ॥१९॥

सूत्रार्थ - मरने के पश्चात् पुनः जन्म लेना प्रेत्यभाव कहलाता है।

उत्पन्नस्य क्रचित्सत्त्वनिकाये मृत्वा या पुनरुत्पत्तिः स प्रेत्यभावः । उत्पन्नस्य- सम्बद्धस्य । सम्बन्धस्तु देहेन्द्रियमनोबुद्धिवेदनाभिः, पुनरुत्पत्तिः - पुनर्देहादिभिः सम्बन्धः । पुनरित्यभ्यासाभिधान यत्र क्रचित्प्राणभृत्तिकाये वर्तमानः पूर्वोपात्तान्देहादीन् जहाति तत्प्रैति । यत् तत्रान्यत्र वा देहादीनन्यानुपादते तद्वत्ति । प्रेत्यभावः - मृत्वा पुनर्जन्म, सोऽयं जन्ममरणप्रबन्धाभ्यासोऽनादिरपवर्गान्तः प्रेत्याभावो वेदितव्य इति ॥१९॥

प्रवृत्तिदोषजनितोऽर्थः फलम् ॥२० ॥

सूत्रार्थ - प्रवृत्ति और दोष से उत्पन्न सुख-दुःख, रूप, अर्थ फल कहलाता है ।

सुखदुःखसंवेदनं फलम् । सुख विपाकं कर्म दुःखविपाकं च । तत्पुनर्देहेन्द्रियविषयबुद्धिषु सतीषु भवतीति सह देहादिभिः फलमभिप्रेतम् । तथा हि प्रवृत्तिदोषजनितोऽर्थः फलमेत्सर्वं भवति । तदेतत्फलमुपात्तमुपात्तं हेयं, त्यक्तं त्यक्तमुपादेयमिति नास्य हानोपादानयोर्निष्ठा पर्यवसानं वास्ति, स खल्वयं फलस्य हानोपादानस्रोतसो ह्यते लोक इति ॥२०॥

अथैतदेव-

बाधनालक्षणं दुःखम् ॥२१ ॥

सूत्रार्थ - बाधा स्वरूप वाला जो प्रतिकूल होता है वह दुःख होता है ।

बाधना पीडा ताप इति । तयाऽनुबिद्धमनुषक्तमविनिर्भागेन वर्तमानं दुःखयोगाद् दुःखमिति । सोऽयं सर्व दुःखेनानुबिद्धमिति पश्यन् दुःखं जिहासुर्जन्मनि दुःखदर्शी निर्विद्यते निर्विण्णो विरज्यते विरक्तो विमुच्यते ॥२१॥

यत्र तु निष्ठा यत्र पर्यवसानं सोऽयम्-

तदत्यन्तविमोक्षोऽपवर्गः ॥२२ ॥

सूत्रार्थ - उस जन्म रूप दुःख से अत्यन्त छूट जाना अपवर्ग कहलाता है ।

तेन दुःखेन जन्मना अत्यन्तं विमुक्तिरपवर्गः । कथम् ? उपात्तस्य जन्मनो हानम्, अन्यस्य चाऽनुपादानम् । एतामवस्थामपर्यन्तामपवर्गं वेदयन्तेऽपवर्गविदः । “तदभयमजरममृत्युपदं ब्रह्म क्षेमप्राप्तिरिति” ।

नित्यं सुखमात्मनो महत्त्ववन्मोक्षे व्यज्यते, तेनाऽभिव्यक्तेनाऽत्यन्तं विमुक्तः सुखी भवतीति केचिन्मन्यन्ते । तेषां प्रमाणाभावादनुपपत्तिः । न प्रत्यक्षं नानुमानं नागमो वा विद्यते- नित्यं सुखमात्मनो महत्त्ववन्मोक्षोऽभिव्यज्यत- इति ।

नित्यस्याभिव्यक्तिः- संवेदनम्, तस्य हेतुवचनम् । नित्यस्याभिव्यक्तिः- संवेदनम्- ज्ञानमिति, तस्य हेतुर्वाच्यो यतस्तदुत्पद्यत इति ।

सुखवन्नित्यमिति चेत् ? संसारस्थस्य मुक्तेनाऽविशेषः । यथा मुक्तः सुखेन तत्संवेदनेन च सन्नित्येनोपपनस्तथा संसारस्थोऽपि प्रसञ्जत इति, उभयस्य नित्यत्वात् ।

अभ्यनुज्ञाने च धर्माधर्मफलेन साहचर्यं यौगपद्यं गृह्णेत । यदिदमुत्पत्तिस्थानेषु धर्माधर्मफलं सुखं दुःखं वा संवेद्यते पर्यायेण, तस्य च नित्यं संवेदनस्य च सहभावो यौगपद्यं गृह्णेत, न सुखाभावो नानभिव्यक्तिरस्ति, उभयस्य नित्यत्वात् ।

अनित्यत्वे हेतुवचनम् । अथ मोक्षे नित्यस्य सुखस्य सवेदनमनित्यं ? यत उत्पद्यते स हेतुर्वाच्यः ।

आत्ममनःसंयोगस्य निमित्तान्तरसहितस्य हेतुत्वम् । आत्ममनःसंयोगो हेतुरिति चेत् ? एवमपि तस्य सहकारि निमित्तान्तरं वचनीयमिति ।

धर्मस्य कारणवचनम् । यदि धर्मो निमित्तान्तरं ? तस्य हेतुर्वाच्यो यत उत्पद्यत इति ।

योगसमाधिजन्यकार्यावसायविरोधात्प्रक्षये संवेदनाननुवृत्तिः । यदि योगसमाधिजो धर्मो हेतुः ? तस्य कार्यावसायविरोधात्प्रक्षये संवेदनमत्यन्तं निवर्तते ।

असंवेदने चाऽविद्यमानेनाऽविशेषः । यदि धर्मक्षयात्संवेदनोपरमो नित्यं सुखं न संवेद्यत इति ? किं विद्यमानं न संवेद्यते, अथाविद्यमानमिति नानुमानं विशिष्टस्तीति ।

अप्रक्षयश्च धर्मस्य निरनुमानमुत्पत्तिधर्मकत्वात् । योगसमाधिजो धर्मो न क्षीयत इति नास्त्यनुमानम् ।

न्यायदर्शनम्

प्रथमाध्याये प्रथमाह्निकम्

उत्पत्तिधर्मकमनित्यमिति विपर्ययस्य त्वनुमानम् । यस्य तु संवेदनोपरमो नास्ति तेन संवेदनहेतुर्नित्य इत्यनुमेयम् ।

नित्ये च मुक्तसंसारस्थयोरविशेष इत्युक्तम् । यथा मुक्तस्य नित्यं सुखं तत्संवेदनहेतुश्च, संवेदनस्य तूपरमो नास्ति, कारणस्य नित्यत्वात्, तथा संसारस्थस्यापीति । एवं च सति धर्माधर्मफलेन सुखदुःखसंवेदनेन साहचर्यं गृह्णेतेति ।

शरीरादिसम्बन्धः प्रतिबन्धेतुरितिचेत् ? न, शरीरादीनामुपभोगार्थत्वात् विपर्ययस्य चानुमानात् । स्यान्मतम्-संसारावस्थस्य शरीरादिसम्बन्धो नित्यसुखसंवेदनहेतोः प्रतिबन्धकः, तेनाविशेषो नास्तीति । एतच्चायुक्तम्, शरीरादय उपभोगार्थास्ते भोगप्रतिबन्धं करिष्यन्तीत्यनुपपत्तम्, न चास्त्यनुमानमशरीरस्यात्मनो भोगः कश्चिदस्तीति ।

इष्टाधिगमार्था प्रवृत्तिरिति चेत् ? न, अनिष्टोपरमार्थत्वात् । इदमनुमानम्- इष्टाधिगमार्थो मोक्षोपदेशः प्रवृत्तिश्च मुमुक्षूणां, नोभयमनर्थकमिति । एतच्चायुक्तम्, अनिष्टोपरमार्थो मोक्षोपदेशः, प्रवृत्तिश्च मुमुक्षूणामिति । नेष्टमनिष्टेनानुविद्धं सम्भवतीति इष्टमप्यनिष्टं सम्पद्यते, अनिष्टहानाय घटमान इष्टमपि जहाति, विवेकहानस्याशक्यत्वादिति ।

दृष्टातिक्रमश्च देहादिषु तुल्यः । यथा दृष्टमनित्यं सुखं परित्यज्य नित्यं सुखं कामयते, एवं देहेन्द्रियबुद्धीरनित्या दृष्टा अतिक्रम्य मुक्तस्य नित्या देहेन्द्रियबुद्धयः कल्पयितव्याः, साधीयश्चैवं मुक्तस्य चैकात्म्यं कल्पितं भवतीति ।

उपपत्तिविरुद्धमिति चेत् ? समानम् । देहादीनां नित्यत्वं प्रमाणविरुद्धं कल्पयितुमशक्यमिति ? समानम् । सुखस्यापि नित्यत्वं प्रमाणविरुद्धं कल्पयितुमशक्यमिति ।

आत्यन्तिके च संसारदुःखाभावे सुखवचनादागमेऽपि सत्यविरोधः । यद्यपि कश्चिदागमः स्यात् मुक्तस्यात्यन्तिकं सुखमिति ? सुखशब्द आत्यन्तिके दुःखाभावे प्रयुक्त इत्येवमुपपद्यते, दृष्टो हि दुःखाभावे सुखशब्दप्रयोगो बहुलं लोक इति ।

नित्यसुखरागस्याप्रहाणे मोक्षाधिगमाभावो रागस्य बन्धनसमाज्ञानात् । यद्यां मोक्षो नित्यं सुखमभिव्यज्यत इति ? नित्यसुखरागेण मोक्षाय घटमानो न मोक्षमधिगच्छेत्, नाधिगन्तुमर्हतीति । बन्धनसमाज्ञातो हि रागः । न च बन्धने सत्यपि कश्चिन्मुक्त इत्युपपद्यत इति ।

प्रहाणे नित्यसुखरागस्याप्रतिकूलत्वम् । अथास्य नित्यसुखरागः प्रहीयते, तस्मिन्प्रहीणे नास्य नित्यसुखरागः प्रतिकूलो भवति ? यद्येवं-मुक्तस्य नित्यं सुखं भवति; अथाऽपि न भवतिः नास्योभयोः पक्षयोर्मोक्षाधिगमो विकल्प इति॥२२॥

इति चतुर्दर्शभिः सूत्रैः प्रमेयलक्षणप्रकरणम् ।

स्थानवत एव तर्हि संशयस्य लक्षणं वाच्यमिति तदुच्यते-

समानानेकधर्मोपपत्तेविप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः ॥२३॥

सूत्रार्थ - समान धर्म के ज्ञान से, अनेक धर्म के ज्ञान से परस्पर विरोध ज्ञान से, उपलब्धि की अव्यवस्था से और अनुपलब्धि की अव्यवस्था से विशेष ज्ञान की अपेक्षा रखने वाला ज्ञान संशय कहलाता है ।

समानधर्मोपपत्तेविशेषापेक्षो विमर्शः संशय इति । स्थाणुपुरुषयोः समानं धर्ममारोहपरिणाहौ पश्यन् पूर्वदृष्टं च तयोर्विशेषं बुभुत्समानः किस्विदित्यन्यतरं नावधारयति, तदनवधारणं ज्ञानं संशयः । समानमनयोर्धर्ममुपलभे विशेषमन्यतरस्य नोपलभे इत्येषा बुद्धिः अपेक्षा- संशयस्य प्रवर्त्तिका वर्तते, तेन विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः ।

अनेकधर्मोपपत्तेरिति । समानजातीयमसमानजातीयं चाऽनेकम् । तस्यानेकस्य धर्मोपपत्तेः । विशेषस्योभयथा दृष्टत्वात् । समानजातीयेभ्योऽसमानजातीयेभ्यश्चाऽर्था विशिष्यन्ते, गन्धवत्त्वात्पृथिव्यवादिभ्यो विशिष्यते गुणकर्मभ्यश्च । अस्ति च शब्दे विभागजन्यत्वं विशेषः । तस्मिन्द्रव्यं गुणः कर्म वेतिसन्देहः विशेषस्योभयथा दृष्टत्वात् । किं द्रव्यस्य सतो गुणकर्मभ्यो विशेषः आहोस्विद्गुणस्य सतो द्रव्यकर्मभ्यः, अथ कर्मणः सतो द्रव्यगुणेभ्य इति विशेषापेक्षा । अन्यतमस्य व्यवस्थापकं धर्मं नोपलभ इति बुद्धिरिति ।

विप्रतिपत्तेरिति । व्याहतमेकार्थदर्शनं विप्रतिपत्तिः, व्याघातः- विरोधोऽसहभाव इति । अस्त्यात्मेत्येकं दर्शनम् नास्त्यात्मेत्यपरम्, न च सद्भावासद्भावौ सहैकत्र सम्भवतः, न चान्यतरसाधको हेतुरुपलभ्यते, तत्र तत्त्वानवधारणं संशय इति ।

उपलब्ध्यव्यवस्थातः खल्वपि । सच्चोदकमुपलभ्यते तडागादिषु, मरीचिषु चाऽविद्यमानमुदकमिति, अतः क्वचिदुपलभ्यमाने तत्त्वव्यवस्थापकस्य प्रमाणस्यानुपलब्धेः किं सदुपलभ्यते ३थासदिति संशयो भवति ।

अनुपलब्ध्यव्यवस्थातः । सच्च नोपलभ्यते मूलकीलकोदकादि, असच्चानुत्पन्नं निरुद्धं वा, ततः क्वचिदनुपलभ्यमाने संशयः, किं सन्नोपलभ्यते उताऽसदिति संशयो भवति । विशेषापेक्षा पूर्ववत् ।

पूर्वः समानोऽनेकश्च धर्मो ज्ञेयस्थः, उपलब्ध्यनुपलब्धी पुनर्ज्ञातृस्थे, एतावता विशेषेण पुनर्वचनम् । समानधर्माधिगमात्समानधर्मोपत्तेविशेषस्मृत्यपेक्षो विमर्शः इति ॥२३॥

स्थानवतां लक्षणमिति समानम्,

यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनम् ॥२४॥

सूत्रार्थ - जिस अर्थ को लक्षित करके प्रमाता कर्म करने को प्रवृत्त होता है, वह प्रयोजन कहलाता है ।

यमर्थमातव्यं हातव्यं वा व्यवसाय तदासिहानोपायमनुतिष्ठिति, प्रयोजनं तद्वेदितव्यम्, प्रवृत्तिहेतुत्वात् । इममर्थमाप्यामि हास्यामि वेति व्यवसायोऽर्थस्याधिकारः, एवं व्यवसीयमानोऽर्थोऽधिक्रियत इति ॥२४॥

लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ॥२५॥

सूत्रार्थ - जिस अर्थ में सामान्य और विद्वानजनों की बुद्धि समान हो वह दृष्टान्त कहलाता है ।

लौकिकसाम्यमनतीताः लौकिकाः, नैर्सर्गिकं वैनियिकं बुद्ध्यतिशयमप्राप्ताः । तद्विपरीताः परीक्षकाः, तर्केण प्रमाणैरर्थं परीक्षितुमहन्तीति ।

यथा यमर्थ लौकिका, बुध्यन्ते तथा परीक्षका अपि, सोऽर्थो दृष्टान्तः । दृष्टान्तविरोधेन हि प्रतिपक्षाः प्रतिषेद्धव्या भवन्तीति, दृष्टान्तसमाधिना च स्वपक्षाः स्थापनीया भवन्तीति, अवयवेषु चोदाहरणाय कल्पत इति ॥२५॥

इति त्रिभिः सूत्रैन्यायपूर्वाङ्गलक्षणप्रकरणम् ।

अथ सिद्धान्तः । इदमित्थम्भूतज्ञेत्यभ्यनुज्ञायमानमर्थजातं सिद्धं, सिद्धस्य संस्थितिः सिद्धान्तः, संस्थितिरित्थम्भावव्यवस्था- धर्मनियमः ।

स खल्वयम् -

तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः सिद्धान्तः ॥२६॥

सूत्रार्थ - शास्त्र की व्यवस्था, अधिकार की व्यवस्था, किसी बात को थोड़ी देर तक मानना कि यह वस्तु ऐसी है, इन तीन प्रकार की व्यवस्था वाला सिद्धान्त होता है ।

तन्त्रार्थसंस्थितिः तन्त्रसंस्थितिः, तन्त्रमितरे तराभिसम्बद्धस्यार्थसमूहस्योपदेशः शास्त्रम् । अधिकरणानुषक्तार्थसंस्थितिराधिकरणसंस्थितिः, अभ्युपगमसंस्थितिरनवधारितार्थपरिग्रहः, तद्विशेषपरीक्षणायाभ्युपगमसिद्धान्तः ।

तन्त्रभेदातु खलु-

स चतुर्विधः सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात् ॥२७॥

सूत्रार्थ - परस्पर भिन्न होने से वह सिद्धान्त चार प्रकार का है सर्वतन्त्र, पतितन्त्र, अधिकरण, अभ्युपगम ।

तत्रैताश्वतस्त्रः संस्थितयोऽर्थान्तरभूताः ॥२७॥

तासाम् -

सर्वतन्त्राविरुद्धस्तन्त्रेऽधिकृतोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः ॥२८॥

सूत्रार्थ - सभी शास्त्रों में समान रूप से कथित तथा प्रस्तुत ग्रन्थ में भी गृहित जो विषय है, वह सर्वतन्त्र कहलाता है ।

यथा ग्राणादीनीन्द्रियाणि, गन्धादय इन्द्रियार्थाः, पृथिव्यादीनि भूतानि, प्रमाणैरर्थस्य ग्रहणमिति ॥२८॥

समानतन्त्रसिद्धः परतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धान्तः ॥२९ ॥

सूत्रार्थ - जो समान शास्त्र में एक जैसा स्वीकार्य हो तथा उसी रूप में विरोधि शास्त्र में स्वीकार्य न हो, वह प्रतितन्त्र सिद्धान्त कहलाता है।

यथा नासत आत्मलाभः, न सत आत्महानं, निरतिशयाश्वेतनाः देहेन्द्रियमनःसु विषयेषु तत्त्वकारणेषु च विशेष इति साहृदयानाम् ।

पुरुषकर्मादिनिमित्तो भूतसर्गः, कर्महेतवो दोषाः, प्रवृत्तिश्च, स्वगुणविशिष्टाश्वेतनाः, असदुत्पद्यते उत्पन्नं निरुद्ध्यत इति योगानाम् ॥२९॥

यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्तः ॥३० ॥

सूत्रार्थ - जिसके सिद्ध होने से उसके संबद्ध प्रकरण स्वतः सिद्ध हो जाये, वह अधिकरण सिद्धान्त कहलाता है।

यस्यार्थस्य सिद्धावन्येऽर्था अनुष्वज्यन्ते, न तैर्विना सोऽर्थः सिद्धयति, तेऽर्था यदधिष्ठानाः सोऽधिकरणसिद्धान्तः । यथा देहेन्द्रियव्यतिरिक्तो ज्ञाता दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादिति । अत्रानुषङ्गिणोऽर्था इन्द्रियनानात्वं नियतविषयाणीन्द्रियाणि, स्वविषयग्रहणलिङ्गानि ज्ञातुर्ज्ञानसाधनानि, गन्धादिगुणव्यतिरिक्तं द्रव्यं, गुणाधिकरणमनियतविषयाश्वेतना इति पूर्वार्थसिद्धावेतेऽर्थाः सिद्धयन्ति । न तैर्विना सोऽर्थः सम्भवतीति ॥३०॥

अपरीक्षिताभ्युपगमात्तद्विशेषपरीक्षणमभ्युपगमसिद्धान्तः ॥३१ ॥

सूत्रार्थ - जो अभी परीक्षित नहीं है, थोड़ी देर के लिए स्वीकार कर लेने से उस बात का परीक्षण कराने के लिए जो कहा जाता है, उसे अभ्युपगम सिद्धान्त कहते हैं।

यत्र किञ्चिदर्थजातमपरीक्षितमभ्युपगम्यते - अस्ति द्रव्यं शब्दः स तु नित्योऽथानित्य इति ? द्रव्यस्य सतो नित्यताऽनित्यता वा तद्विशेषः परीक्ष्यते सोऽभ्युपगमसिद्धान्तः, स्वबुद्ध्यतिशयाच्चिख्यापयिषया परबुद्ध्यवज्ञानाच्च प्रवतर्त इति ॥३१॥

इति षड्भः सूत्रैन्यायाश्रयसिद्धान्तलक्षणप्रकरणम् ।

अथावयवा :-

प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवाः ॥३२ ॥

सूत्रार्थ - प्रतिज्ञा, हेतु, उदाहरण, उपनयन और निगमन ये पाँच अवयव कहलाते हैं।

दशावयवानेके नैयायिका वाक्ये सञ्चक्षते जिज्ञासा संशयः शक्यप्राप्तिः प्रयोजनं संशयव्युदास इति, ते कस्मान्नोच्यन्त इति ? । तत्राप्रतीयमानेऽर्थे प्रत्ययार्थस्य प्रवर्तिका जिज्ञासा । अप्रतीयमानमर्थं कस्माज्जिज्ञासते ? तं तत्त्वतो ज्ञातं हास्यामि वोपादास्य उपेक्षिष्ये वेति । ता एता हानोपादानोपेक्षाबुद्धयस्तत्त्वज्ञानस्यार्थस्तदर्थमयं जिज्ञासते । सा खल्वियमसाधनमर्थस्येति । जिज्ञासाधिष्ठानं संशयश्च व्याहतधर्मोपसङ्गातात् तत्त्वज्ञाने प्रत्यासन्नः, व्याहतयोर्हि धर्मयोरन्यतरतत्त्वं भवितुमर्हतीति । स पृथगुपदिष्टोप्यसाधनमर्थस्येति । प्रमातुः प्रमाणानि प्रमेयाधिगमार्थानि, सा शक्यप्राप्तिर्न साधकस्य वाक्यस्य भागेन युज्यते प्रतिज्ञादिवदिति । प्रयोजनं तत्त्वावधारणमर्थसाधकस्य वाक्यस्य फलं नैकदेश इति । प्रकरणे तु जिज्ञासादयः संशयव्युदासः प्रतिपक्षोपवर्णनं, तत्प्रतिषेधेन तत्त्वाभ्यनुज्ञानार्थम्, न त्वयं साधकवाक्यैकदेश इति । प्रकरणे तु जिज्ञासादयः समर्था अवधारणीयार्थोपकारात् । तत्त्वार्थसाधकभावातु प्रतिज्ञादयः साधकवाक्यस्य भागा एकदेशा अवयवा इति ॥३२॥

तेषां तु यथाविभक्तानाम्-

साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञा ॥३३ ॥

सूत्रार्थ - सिद्ध करने योग्य वस्तु साध्य का निर्देश करना प्रतिज्ञा कहलाता है।

प्रज्ञापनीयेन धर्मेण धर्मिणो विशिष्टस्य परिग्रहवचनं प्रतिज्ञा, प्रतिज्ञा साध्यनिर्देशः । अनित्यः शब्द इति ॥३३॥

उदाहरणसाधम्यात्साध्यसाधनं हेतुः ॥३४ ॥

सूत्रार्थ - उदाहरण की समानता से प्रतिज्ञा को सिद्ध करने वाला जो कारण है उसे हेतु कहते हैं।

उदाहरणेन सामान्यात्साध्यस्य धर्मस्य साधनं प्रज्ञापनं हेतुः, साध्ये प्रतिसन्धाय धर्ममुदाहरणे च प्रतिसन्धाय तस्य साधनतावचनं हेतुः। उत्पत्तिधर्मकत्वादिति। उत्पत्तिधर्मकमनित्यं दृष्टामिति॥३४॥

किमेतावद्देतुलक्षणमिति ? नेत्युच्यते। किं तर्हि ?

तथा वैधम्यार्थं ॥३५॥

सूत्रार्थ - वैसे ही वैधर्म से भी होता है उदाहरण के वैधर्म से प्रतिज्ञा को सिद्ध करने वाला जो कारण है उसे हेतु कहते हैं।

उदाहरणवैधम्याच्च साध्यसाधनं हेतुः। कथम् ? अनित्यः शब्दः उत्पत्तिधर्मकत्वात् अनुत्पत्तिधर्मकं नित्यं यथा आत्मादि द्रव्यमिति॥३५॥

साध्यसाधम्यार्थात्तद्वर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम् ॥३६॥

सूत्रार्थ - साध्य के साथ समान धर्म वाला तथा उस साध्य के धर्म को धारण करने वाला जो दृष्टान्त प्रत्यक्ष से सिद्ध होता है, उसे उदाहरण कहते हैं।

साध्येन साधम्यसमानधर्मता। साध्यसाधम्यात्कारणात्तद्वर्मभावी दृष्टान्त इति। तस्य धर्मस्तद्वर्मः। तस्य-साध्यस्य। साध्यं च द्विविधं धर्मविशिष्टोवा धर्मः शब्दस्यानित्यत्वं, धर्मविशिष्टो वा धर्मो अनित्यः शब्द इति। इहोत्तरं तद्ग्रहणेन गृह्यत इति। कस्मात् ? पृथग्धर्मवचनात्। तस्य धर्मस्तद्वर्मः, तस्य भावस्तद्वर्मभावः, स यस्मिन् दृष्टान्ते वर्तते स दृष्टान्तः साध्यसाधम्यादुत्पत्तिधर्मकत्वात्तद्वर्मभावी भवति, स चोदाहरणमिष्यते। तत्र यदुत्पद्यते तदुत्पत्तिधर्मकम्। तच्च भूत्वा न भवति आत्मानं जहाति निरुद्यत इत्यनित्यम्। एवमुत्पत्तिधर्मकत्वं साधनमनित्यत्वं साध्यम्। सोऽयमेकस्मिन्द्योर्धर्मयोः साध्यसाधनभावः साधम्याद्व्यवस्थित उपलभ्यते, तं दृष्टान्त उपलभमानः शब्देऽप्यनुमिनोति- शब्दोऽप्युत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यः स्थाल्यादिवदिति, उदाहियतेऽनेन धर्मयोः साध्यसाधनभाव इत्युदाहरणम्॥३६॥

तद्विपर्ययाद्वा विपरीतम् ॥३७॥

सूत्रार्थ - साध्य के वैधम्य से साध्य के धर्म को धारण न करने वाला जो दृष्टान्त होता है उसे भी उदाहरण कहते हैं।

दृष्टान्त उदाहरणमिति प्रकृतम्। साध्यवैधम्यादितद्वर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणमिति। अनित्यः शब्द उत्पत्तिधर्मकत्वात् अनुत्पत्तिधर्मकं नित्यमात्मादि, सोऽयमात्मादिर्दृष्टान्तः साध्यवैधम्यादनुत्पत्तिधर्मकत्वादितद्वर्मभावी-योऽसौ साध्यस्य धर्मोऽनित्यत्वं स तस्मिन् न भवतीति। अत्रात्मादौ दृष्टान्ते उत्पत्तिधर्मकत्वस्याऽभावादनित्यत्वं न भवतीति उपलभमानः शब्दे विपर्ययमनुमिनोति उत्पत्तिधर्मकत्वस्य भावादनित्यः शब्द इति। साधम्योक्तस्य हेतोः साध्यसाधम्यात्तद्वर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम्। वैधम्योक्तस्य हेतोः साध्यवैधम्यादितद्वर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम्। पूर्वस्मिन् दृष्टान्ते यौ तौ धर्मों साध्यसाधनभूतौ पश्यति साध्येऽपि तयोः साध्यसाधनभावमनुमिनोति। उत्तरस्मिन् दृष्टान्ते तयोर्धर्मयोरेकस्याभावादितरस्याभावं पश्यति तेयोरेकस्याभावादितरस्याभावं साध्येऽनुमिनोतीति। तदेतद् हेत्वाभासेषु न सम्भवतीत्यहेतवो हेत्वाभासाः। तदिदं हेतुदाहरणयोः सामर्थ्यं परमसूक्ष्मं दुःखबोधं पण्डितरूपवेदनीयमिति॥३७॥

उदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो न तथेति वा साध्यस्योपनयः ॥३८॥

सूत्रार्थ - उदाहरण की अपेक्षा से यह उदाहरण जैसा ही है अथवा वैसा नहीं है, इस प्रकार से कथन करना उपनय कहलाता है जैसे शब्द भी घड़े के समान है शब्द आत्मा जैसा नहीं है।

उदाहरणापेक्षः उदाहरणतन्त्रः उदाहरणवशः। वशः - सामर्थ्यम्। साध्यसाधम्ययुक्ते उदाहरणे स्थाल्यादि द्रव्यमुत्पत्तिधर्मकमनित्यं दृष्टं तथा शब्द उत्पत्तिधर्मक इति साध्यस्य शब्दस्योत्पत्तिधर्मकत्वमुपसंहियते। साध्यवैधम्ययुक्ते पुनरुदाहरणे आत्मादि द्रव्यमनुत्पत्तिधर्मकं नित्यं दृष्टं न तथा शब्द इति, अनुत्पत्तिधर्मकत्वस्योपसंहारप्रतिषेधेनोत्पत्तिधर्मकत्वमुपसंहियते। तदिदमुपसंहारद्वैतमुदाहरणद्वैतमुदाहरणद्वैतवति। उपसंहियतेऽनेनेति

चोपसंहारो वेदितव्य इति॥३८॥

द्विविधस्य पुनर्हेतोर्द्विविधस्य चोदाहरणस्योपसंहारद्वैते च समानम् -

हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वर्चनं निगमनम् ॥३९ ॥

सूत्रार्थ - हेतु के उपदेश से प्रतिज्ञा का पुनः कथन करना निगमन कहलाता है।

साधर्म्योक्ते वा वैधर्म्योक्ते वा यथोदाहरणमुपसंहियते तस्मादुत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यः शब्द इति निगमनम्। निगम्यन्ते अनेनेति प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनया एकत्रेति निगमनम्। निगम्यन्ते- समर्थ्यन्ते- सम्बध्यन्ते। तत्र साधर्म्योक्ते तावद्वेतौ वाक्यमनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञा। उत्पत्तिधर्मकत्वादिति हेतुः। उत्पत्तिधर्मकं स्थाल्यादि द्रव्यमनित्यमित्युदाहरणम्। तथा चोत्पत्तिधर्मकः शब्द इत्युपनयः। तस्मादुत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यः शब्द इति निगमनम्। वैधर्म्योक्तेऽपि, अनित्यः शब्द उत्पत्तिधर्मकत्वात् अनुत्पत्तिधर्मकमात्मादि द्रव्यं नित्य दृष्टं, न च तथाऽनुत्पत्तिधर्मकः शब्दः तस्मादुत्पत्तिधर्मकत्वादनित्यः शब्द इति।

अवयवसमुदाये च वाक्ये सम्भूयेतरेतराभिसम्बन्धात्प्रमाणान्यर्थान् साध्यन्तीति। सम्भवस्तावत्- शब्दविषया प्रतिज्ञा, आसोपदेशस्य प्रत्यक्षानुमानाभ्यां प्रतिसन्धानादनृषेश्च स्वातन्त्र्यानुपपत्तेः। अनुमानं हेतुः, उदाहरणे सादृश्यप्रतिपत्तेः। तच्चोदाहरणभाष्ये व्याख्यातम्। प्रत्यक्षविषयमुदाहरणं, दृष्टेनादृष्टसिद्धेः। उपमानमुपनयः, तथेत्युपसंहारात् न च तथेति वोपमानधर्मप्रतिषेधे विपरीतधर्मोपसंहारसिद्धेः। सर्वेषामेकार्थप्रतिपत्तौ सामर्थ्यप्रदर्शनं निगमनमिति।

इतरेतराभिसम्बन्धोऽपि- असत्यां प्रतिज्ञायामनाश्रया हेत्वादयो न प्रवर्त्तरन्। असति हेतौ कस्य साधनभावः प्रदर्शयेत्, उदाहरणे साध्ये च कस्योपसंहारः स्यात्, कस्य चापदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वर्चनं निगमनं स्यादिति। असत्युदाहरणे केन साधर्म्यं वैधर्म्यं वा साध्यसाधनमुपादीयेत कस्य वा साधर्म्यवशादुपसंहारः प्रवर्तेत। उपनयं चान्तरेण साध्येऽनुपसंहतः साधको धर्मो नार्थं साधयेत्। निगमनाभावे चानिभव्यक्तसम्बन्धानां प्रतिज्ञादीनामेकार्थेन प्रवर्तनं तथेति प्रतिपादनं कस्येति।

अथावयवार्थः। साध्यस्य धर्मस्य धर्मिणा संबन्धोपादानं प्रतिज्ञार्थः। उदाहरणेन समानस्य विपरीतस्य वा साध्यस्य धर्मस्य साधकभाववचनं हेत्वर्थः। धर्मयोः साध्यसाधनभावप्रदर्शनमेकत्रोदाहरणार्थः। साधनभूतस्य धर्मस्य साध्येन धर्मेण सामानाधिकरण्योपपादनमुपनयार्थः। उदाहरणस्थयोर्धर्मयोः साध्यसाधनभावोपपत्तौ साध्ये विपरीतप्रसङ्गप्रतिषेधार्थं निगमनम्। न चैतस्यां हेतुदाहरणपरिशुद्धौ सत्यां साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानस्य विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वं प्रक्रमते। अव्यवस्थाप्य खलु धर्मयोः साध्यसाधनभावमुदाहरणे जातिवादी प्रत्यवतिष्ठते। व्यवस्थिते तु खलु धर्मयोः साध्यसाधनभावे दृष्टान्तस्थे गृह्यमाणे साधनभूतस्य धर्मस्य हेतुत्वेनोपादानं न साधर्म्यमात्रस्य न वैधर्म्यमात्रस्य वेति॥३९॥

इत्यष्टभिः सूत्रैन्यायिस्वरूपप्रकरणम्।

इत ऊर्ध्वं तर्को लक्षणीय इति - अथेदमुच्यते-

अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे कारणोपपत्तिस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्कः ॥४० ॥

सूत्रार्थ - अविज्ञात वस्तु के विषय में हेतु पूर्वक उसके सम्बन्ध में तत्त्वज्ञान प्राप्ति के लिए उहा करना तर्क कहलाता है।

अविज्ञायमानतत्त्वेऽर्थे जिज्ञासा तावज्जायते जानीयेमर्थमिति। अथ जिज्ञासितस्य वस्तुनो व्याहतौ धर्मौ विभागेन विमृशति किं स्विदित्थमाहोस्विनेत्थमिति। विमृश्यमानयोर्धर्मयोरेकं कारणोपपत्त्याऽनुजानाति सम्भवत्यस्मिन् कारणं प्रमाणं हेतुरिति कारणोपपत्त्या स्यादेवमेतत्रेतरदिति।

तत्र निदर्शनं- योऽयं ज्ञाता ज्ञातव्यमर्थं जानीते तं तत्त्वतो (भो) जानीयेति जिज्ञासते। स किमुत्पत्तिधर्मकोऽनुत्पत्तिधर्मक इति विमर्शः। विमृश्यमानेऽविज्ञाततत्त्वेऽर्थे यस्य धर्मस्याभ्यनुज्ञाकारणमुपपद्यते तमनुजानाति।

यद्यमनुत्पत्तिधर्मकः ततः स्वकृतस्य कर्मणः फलमनुभवति ज्ञाता, दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्या-ज्ञानानामुत्तरमुत्तरं पूर्वस्य पूर्वस्य कारणमुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्ग इति स्यातां संसारापवर्गौ। उत्पत्तिधर्मके ज्ञातरि पुनर्न स्याताम्। उत्पन्नः खलु ज्ञाता देहेन्द्रियबुद्धिवेदनाभिः सम्बध्यत इति नास्येदं स्वकृतस्य कर्मणः फलमुत्पन्नश्च

भूत्वा न भवतीति तस्याविद्यमानस्य निरुद्धस्य वा स्वकृतकर्मणः फलोपभोगो नास्ति, तदेवमेकस्यानेकशरीरयोगः शरीरवियोगशात्यन्तं न स्यादिति यत्र कारणमनुपपद्यमानं पश्यति तत्रानुजानाति । सोऽयमेवलक्षणं ऊहस्तर्कं इत्युच्यते ।

कथं पुनरयं तत्त्वज्ञानार्थो न तत्त्वज्ञानमेवेति ? अनवधारणात् । अनुजानात्ययमेकतरं धर्मं कारणोपपत्त्या, न त्ववधारयति न व्यवस्थाति न निश्चिनोति एवमेवेदमिति । कथं तत्त्वज्ञानार्थं इति ? तत्त्वज्ञानविषयाभ्यनुज्ञालक्षणानुग्रह-भावितात्प्रसन्नादनन्तरप्रमाणसामर्थ्यात्तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इत्येवं तत्त्वज्ञानार्थं इति ।

सोऽयं तर्कः प्रमाणानि प्रतिसन्दधानः प्रमाणाभ्यनुज्ञानात् प्रमाणसहितो वादेऽपदिष्ट इति अविज्ञाततत्त्वमनुजानाति । यथा सोऽर्थो भवति तस्य यथाभावस्तत्त्वमविपर्ययो याथातथ्यम् ॥४०॥

एतस्मिंश्च तर्कविषये-

विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः ॥४१॥

सूत्रार्थः - संशय उठाकर पक्ष-प्रतिपक्ष के माध्यम से वस्तु का ठीक-ठीक निश्चय करना ये निर्णय कहलाता है ।

स्थापना साधनं, प्रतिषेध उपालम्भः । तौ साधनोपालम्भौ पक्षप्रतिपक्षाश्रयौ व्यतिषक्तावनुबन्धेन प्रवर्त्तमानौ पक्षप्रतिपक्षावित्युच्यते । तयोरन्यतरस्य निवृत्तिः एकतरस्यावस्थानमवश्यम्भावि । यस्यावस्थानं तस्यावधारणं निर्णयः ।

नेदं पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं सम्भवतीति एको हि प्रतिज्ञातमर्थं हेतुतः स्थापयति प्रतिषिद्धं चोद्धरति द्वितीयस्य । द्वितीयेन स्थापनाहेतुः प्रतिषिद्धयते तस्यैव प्रतिषेधहेतुशोद्धियते, स निवर्तते, तस्य निवृत्तौ योऽवतिष्ठते तेनार्थावधारणं निर्णयः ।

उभाभ्यामेवार्थावधारणमित्याह । कया युक्त्या ? एकस्य सम्भवो द्वितीयस्यासम्भवः । तावेतौ सम्भवासम्भवौ विमर्शं सह निवर्तयत उभयसम्भवे । उभयासम्भवे त्वनिवृत्तो विमर्शं इति । विमृश्येति विमर्शं कृत्वा । सोऽयं विमर्शः पक्षप्रतिपक्षाववद्योत्य न्यायं प्रवर्तयतीत्युपादीयत इति । एतच्च विरुद्धयोरेकधर्मिस्थयोर्बोद्धव्यम् । यत्र तु धर्मिसामान्यगतौ विरुद्धौ धर्मो हेतुतः सम्भवतः तत्र समुच्चयः, हेतुतोऽर्थस्य तथा भावोपपत्तेः । यथा क्रियावद् द्रव्यमिति लक्षणवच्चने यस्य द्रव्यस्य क्रियायोगो हेतुतः सम्भवति तत् क्रियावत्, यस्य न सम्भवति तदक्रियमिति । एकधर्मिस्थयोश्च विरुद्धयोर्बोद्धर्मयोरयुगपद्माविनोः कालविकल्पः, यथा तदेव द्रव्यं क्रियायुक्तं क्रियावत्, अनुत्पन्नोपरतक्रियं पुनरक्रियमिति ।

न चायं निर्णये नियमः विमृश्यैव पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णय इति, किं त्विन्द्रियार्थसन्निकर्षेत्पत्रप्रत्यक्षेऽर्थावधारणं निर्णय इति, परीक्षा विषये तु विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः । शास्त्रे वादे च विमर्शवर्जम् ॥४१॥

इति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां न्यायोत्तराङ्गप्रकरणम् ।

इति वात्स्यायनीये न्यायभाष्ये प्रथमाध्यायस्य प्रथमाह्निकम् ।

न्यायदर्शनम् वात्स्यायनभाष्य सहितम् आर्यभाषाव्याखोपेतम्